

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὁ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὶ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Ἐνατον καὶ εἴκοστος μετροῦντες χρόνον
ἔδρουσμεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνηακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἔχθρους, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Μάη τοῦ μηνὸς δεκάτῃ,
τὸ Δυρράχιον φρυάττει.

Χίλια καὶ τρακόσα,
καὶ συμβάντα τόσα.

Τὴν Αὐτόνομον ὑμνοῦμεν,
τὸ σπαθὶ τῆς προσκυνοῦμεν.

Π. — Τί μοῦ κάνεις, κακομοίρη;
Φ. — Ἄλλο νέο πανηγύρι.
Ἔλα κέρνα, παπαδιά,
τῆς Ἡπείρου τὰ παιδιά.

Εἰς τὴν Κέρκυρα κυττάζω,
εἰς τὴν Κέρκυρα γυρίζω,
καὶ τὴν νίκην ἐορτάζω
καὶ φαιδρὸς πανηγυρίζω.

Ἄνδρας κέρνα στιδαροὺς,
κέρνα λόχους ἱερούς,
ὅπου τρόμαξαν ἀλήθεια τούτῃ τὴν Ἀρβανιτιά
καὶ τῆς ἔδωσαν σ' αὐτιά.

Στεφανόνουνε προμάχους,
λειτουργοῦν στῆς Ἐκκλησιαῖς
καὶ εὐλογοῦν ἀρματωσιαῖς.

Καὶ κυττάζουν ἀπὸ βράχους
ἄστοι μὲ δρὸ κεφάλια
τῆς Ἀρβανιτιάς τὰ χάλια.

Τὸν Ζωγράφον χαιρετῶ
καὶ ἑξαλλος χειροκροτῶ
μία νίκη ζηλευτή.

Γιὰ τὸ τρόπαιον ἐκείνο
καὶ ἐγὼ μ' ὅλους τὸν προτείνω
τῆς Ἀθήνας βουλευτῇ.

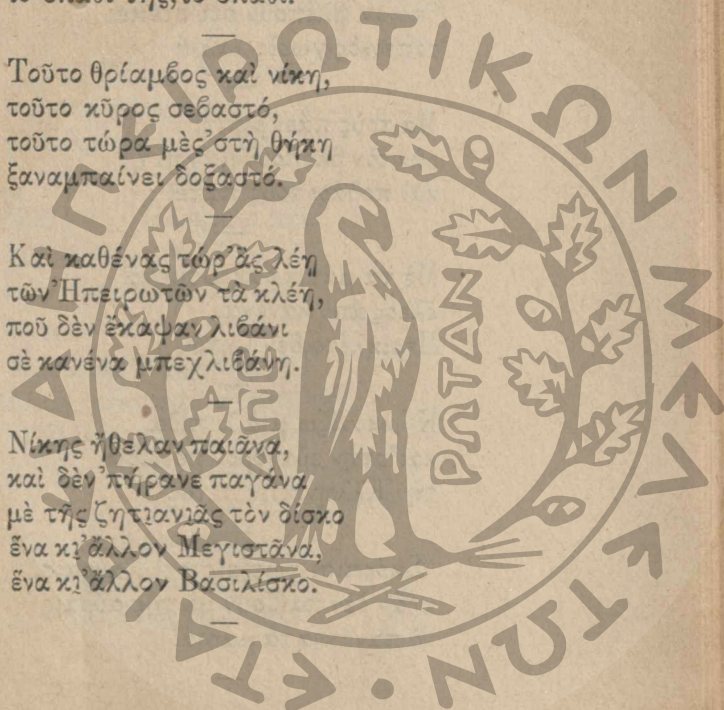
Ὅλα τὰλλα θὰ τάφήσω,
καὶ μὲ νοῦ καὶ μὲ καρδιά
τὸν Ζωγράφο θὰ ψηφίσω,
τὸν Ζωγράφο, βρὲ παιδιά.

Πρέπ' ἡ νίκη τῆς Ἡπείρου καὶ ἀπὸ μᾶς ν' ἀνυμνηθῇ,
φεύγουν παρανόμων σπείραι,
καὶ ὅ, τι ζήτησε τὸ πῆρε
τὸ σπαθὶ τῆς, τὸ σπαθὶ.

Τοῦτο θρίαμβος καὶ νίκη,
τοῦτο κύρος σεβαστό,
τοῦτο τώρα μὲς στὴ θήκη
ξαναμπαίνει δοξαστό.

Καὶ καθένος τῶν ἄς λέη
τῶν Ἡπειρωτῶν τὰ κλέη,
ποῦ δὲν ἔκαψαν λιθάνι
σὲ κανένα μπεχλιθάνη.

Νίκης ἦθελαν παῖδ' ἀνά,
καὶ δὲν πῆραν παγὰνά
μὲ τῆς ζητιανίας τὸν δίσκο
ἓνα καὶ ἄλλον Μεγιστὰνά,
ἓνα καὶ ἄλλον Βασιλέσκο.

Τάρματα τάνδρειωμένα
δὲν προσκόνησαν κανένα,
καί σ' τὸν ἱερὸν ἀγῶνα
ἔβρόντησαν μὲ θάρρος μόνα.

Ψάλε, κάρα ψωραλέα,
τάρματα τὰ θαρραλέα,
καὶ μεγάλυνε παιδιά.

Ποῦ δὲν πῆγαν νὰ μιλήσουν,
ποῦ δὲν πῆγαν νὰ φιλήσουν
κανενὸς τρανοῦ ποδιᾶ.

Πολεμάρχων ἀτρομήτων
ὁ χορὸς ἄς ὑμνήθῃ,
ἔκτύπησαν μὲ τὸ σπαθί των,
ἔμιλησαν μὲ τὸ σπαθί.

Δὲν σοῦ τῶπα, κουτομόγια,
πῶς κανέναν μὲ τὰ λόγια
τίποτα δὲν κατορθώνει;

Καὶ πῶς κάνει κάτι τί
μόνο ξίφος σὰν κρατῇ
καὶ δὲν φαίνεται κωθῶνι;

Χιλιάκις δὲν σοῦ τῶπα,
Περικλέτο μου κυνῶπα,
πῶς ἂν ντοῦρος δὲν σταθῇς.

Ὅλοι σοῦ πατοῦν τὴν κάπα,
καὶ σοῦ δίνουν καὶ μιὰ φάπα
γιά νὰ τοὺς ξεφορτωθῇς;

Δὲν σοῦ τῶπα, βρὲ ζευζέκη,
πῶς γαυγίζουν τὰ σκυλιά
ὅποιον βλέπουν ὅτι στέκει
ταπεινὸς χωρὶς λαλιά;

Μὰ τοὺς πάει ριπιτί
σὰν τὸν βλέπουν μαχητῇ
καὶ ποδάρι τοὺς πατεῖ;

Μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα
ἔλεος ἀπὸ κανένα,
Περικλέτο, δὲν ζητῶ.

Κι' ἀκονίζω μιὰ λεπίδα
καί σ' τὴν εὐανδρὸν κοιτίδα
τὴν Ἑλληνικὴν πετῶ.

Ἐκτόπισε φωτιάς καὶ λαύραις,
κι' ἂν δὲν παίζουν μὲ τῆς αὖραις
τὰ πανάκια τὰ μαδιά.

Πλὴν ὕμνῳ δρυμοὺς καὶ λόγγους,
ποῦ τοὺς γέμισε μὲ βόγγους
ἀτελείωτη σκλαδιά.

Μέσα σ' τοῦ καῦμοῦ τὴν μάννα
τῆς Ἐλευθερίας καμπάνα
σὰν καὶ πρῶτα δὲν σημαίνει.

Μὰ κι' αὐτόνομη σάλπιζει
πῶς σ' τὸ θάρρος τῆς ἐλπίζει
πῶς μὲ τοῦτο περιμένει.

Ἀπὸ τρόπαια τρανὰ
κι' ὑπερνέφελα βουνὰ
χαιρετῶ λαμπρὸ τὸν ἥλιο.

Βλέπω νεῖατα σκοτωμένα,
κι' ὄρσε λέω καί σ' τὸν ἕνα
καί σ' τὸν ἄλλο τὸν Σγαρίλιο.

Περικλέτο, τσίμπιρ μίρε;
τώρα θ' αὐτονομηθῇ...
ὅ, τι κέρδισε τὸ πῆρε
τὸ σπαθί τῆς, τὸ σπαθί.

Τοῦτο τοῦτο μεγαλύνω,
κι' ἐμπροστά του σιωπῶ,
κι' ἄφωνος τὸ γόνυ κλίνω
καὶ τὸ πέρνω καὶ κτυπῶ.

Λεβεντιά, μὲ τοῦτο κτύπα
κάθε γλᾶρο, κάθε γύπα,
κάθε λήσταρχο λιμάρη,
κάθε μπέστια καὶ κανάγια,
ποῦ τὰ χώματά σου τάγια
σὰν λαγωνικὸ φερμάει.

Β.

Π.— Πῶς δὲν πᾶς, μωρέ, καὶ σὺ
σ' τῆς Κερκύρας τὸ νησί
γιά νὰ δῇς καὶ γιά ν' ἀκούσης
συζητήσεις, γλέντια, κώμους,
ἀλλὰ χάσκεις μὲς σ' τοὺς δρόμους
τῆς ὥрайας πρωτευούσης;

Τὸ νησί τοῦ Θεοτόκη, τὸ νησί τοῦ Ζαβιτσάνου,
ἔπερασε τὰ πανηγύρια τῆς κλεινῆς Ἰοστεφάνου.
Ἐκεῖ τόσαι συναντήσεις
καὶ σπουδαῖα γεγονότα,
ἐκεῖ τόσαι συζητήσεις
γιά Ἀλβανίας καθεστῶτα.

Τί τρεχάλας νύκτα μέρα,
πάνε κι' ἔρχοντ' ἐκεῖ πέρα
ἱμπεράτορες κλεινοί,

Μέσ' ἀπὸ τὴν Συμφωνία χαρμοσύνης ἀναγγέλλω
πῶς σὰν μιὰ παραφῶνία ξεκουμπίζω τὸν φρατέλο.

Καγκελάριοι τρανοί,
καὶ δικοί μας Βασιληάδες καὶ δικοί μας Κυβερνήται,
καὶ τὸ ξένο καὶ δικό μας μεγαλεῖον ἐξυμνεῖται.

Πότε, Φασουλῇ, θ' ἀκούσης ἐστεμμένους κορυφᾶς
νὰ μιλοῦν γι' ἀνασκαφάς,
πότε λείψανα γυρεῦουν
τόσων χιλιετηρίδων,
πότε πάνε καὶ χορεύουν
Λύκεια τῶν Ἑλληνίδων.

Κάθε τόσο χαροκόπια,
πότε ξένα, πότε ντόπια,
πότε θαυμασμὸς πολὺς
πρὸς Ὀμήρων Ἀχιλλεῖς
καὶ παληὰ Βασιλεία
καὶ σεπτὰ κειμήλια.

Τὼρ ἀκούς πολλοὺς ἐπαίνους γιά τὴν ράτσα μας πλουσί-
[ους],
τώρα σ' τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ὁραίας Βενετιάς
τῶν Δυνάμεων τῶν ξένων βλέπεις τοὺς πληρεξουσίους
νὰ μιλοῦν μὲ τὸν Ζωγράφο περὶ τῆς Ἀρβανιτιάς.

Τώρα Φράσσαρης μιλεῖ,
καὶ κυττᾶς τὸν Ἀρβανίτη

νὰ παστρεύῃ, Φασουλῇ,
τὴν εὐγενική του μύτη.

Τώρα μ' ἔξαφι μεγάλη
μιλοῦν Ρῶσοι κι' Ἀγγλογάλλοι,
τώρα συζητοῦν καὶ κάποιας μαλαγάναις τοῦ διαβόλου,
κι' ὅλοι συμφωνοῦν νὰ γίνῃ σύνταξις τοῦ πρωτοκόλλου.

Ὅμως ἔξαφνα θυμῶναι
ὁ φρατέλος ὁ Λεόνι
νὰ τοὺς πάρῃ τὸν ἄερα.

Καὶ μὲ γουρλωμένο μάτι
γιά νὰ πῇ κι' ἐκεῖνος κάτι
εἶπε τὴν κακὴν τοῦ μέρα.

Εἰς Ἀλβανικὴν δημῶδη
ἄλλοι τοῦ πανεῖ ντροπὴ σου,
κι' ἄλλοι τοῦ πανιπάρε πόδι,
μ' ἄλλα λόγια ξεκουμπίσου.

Κι' ἐταράχθ' ἡ κοινωνία,
κι' ἔγινε Βαβυλωνία,
κι' ἕνας σάλος δυνατός.

Κι'ό καλός μας ό φρατέλος
τὰ χρειάστηκε στὸ τέλος
κι'έσυμφώνησε κι'αὐτός.

‘Ο φρατέλος ό Σγαρίλιος
ἔπαθε κακή τρομάρα,
ἔφθασε κι'ό Σπυρομήλιος
νὰ τοὺς πῇ γιὰ τὴν Χειμάρα,
ποῦναι μόνος της προστάτης
τὰστρογείτονα βουνά της.

‘Εφθασε κι'ό Χειμαριώτης στήν ‘Ωραία Βενετιά
δίχως λόγια καὶ χαρτιά.
‘Ορὲ γειάσου Σπυρομήλιο, καὶ φωνάζουν ὁλοένα :
Σπυρομήλιο δίχως πένα,
παρὰ μόνο μὲ τὸ πάλαι
δίκημα μας ζητεῖ μεγάλη.

Κι'ἔγινε τραπέζι πρώτης, ποῦ δὲν εἶχε γίνει χρόνια,
κι'ἔτρεξε πυκνὸν τὸ πλῆθος, ἔτρεξαν καὶ φωτογράφοι,
κι'ἔφαγαν ἐκεῖ κιμπάπια, παστοურμάδες, μακαρόνια,
κι'ό φρατέλος ἐξαιρέτως ἔφαγε σικτιρ πιλάφι.

Κι'ἔγιναν ὅλοι φίλοι
καὶ μάτς καὶ μούτς στὰ χεῖλη
φιλήματα γλυκά.

Κι'ἔλέγανε κι'οἱ ξένοι
πῶς ὁποῖος ἐπιμένει
στὸ δίκηο του νικά.

Τὸ πέρνει τιμημένα,
καὶ χάρι σὲ κανένα
γιὰ τοῦτο δὲν χρωστεῖ.

Μὰ σ'ὅλους λέει πρίτσι,
τοῦτο κι ντούρα βίτσι
τὸ λὲν Λατινιστί.

Γ'.

Φ.— Κάθε ζήτημα παραίτα,
τὸν ‘Εσσάτ Πασσά χαιρέτα,
ποῦκανε μὲς στὸ Δυρράχι
μὲ τὸν ‘Ηγεμόνα μάχη.

Τὰ τρόπαιά του περισσά...
χαιρέτα τὸν ‘Εσσάτ Πασσά,
μέγαν τροπαιοφόρον.

Χαιρέτα τὸν νομοταγῇ,
ὁποῦ ληστάρχους ὁδηγεῖ
κατὰ τῶν ‘Ανακτόρων.

Χαιρέτα τὸν ‘Εσσάτ Πασσά, τῶν ‘Ιταλῶν τὸν βλάμη,
ὁποῦ τὸν Βῆδ τὸν ἄμοιρο βάλθηκε νὰ ξεκάμη.

Χαιρέτα τον, ποῦ γίνηκε τῆς ‘Εριδος τὸ μῆλον
ἐν μέσῳ δύο φίλων.

Γι'αὐτὸν ξεπαρδαλόνονται Φρατέλοι καὶ Μαγνάροι,
κι'οἱ δύο σκυλοτρώγονται ποιὸς νὰ τὸν πρωτοπάρη.

Τὸν ‘Εσσάτ Πασσά χαιρέτα,
ῥῥωα περικλυτὸν,
κι'ἔλα σκάρωσε γι'αὐτὸν
τραγῳδία κι'ὀπερέτα.

Πεζοναῦται τῶν Μαγνάρων
τὸν καθίζουν ἄρον ἄρον
σ'ἐν ‘Αυστριακὸ βαπόρι.

Κι'ἔγια μόλα κι'ἔγια λέσσα,
δέσμιο τὸν ἔχουν μέσα,
καὶ σκυλιάζουν οἱ τενόροι.

Τρεῖς χαιρέτησε τὸ φέσι
τοῦ γενναίου, τοῦ μπαμπέση,
ποῦ πολλὰ μαγεῖρεψε,
ποῦ Κορῶνα γύρεψε,
κι'ἔκανε σὰν ‘Αρβανίτης τὸν μισοκακόμοιρο,
καὶ Μαγνάρων κάσκαις τώρα τὸν κρατοῦν σὰν ὄμηρο.

Τῆς ‘Αρβανιτιάς χαιρέτα τὸ λαμπρὸ Βασίλειο,
ὁποῦ σὰν κι'αὐτὸ δὲν βρίσκεις ἄλλο στήν ὑφήλιο.
‘Ομως μὲ τὴν ‘Αλβανία μιὰ χαρὰ κι'ἐμεῖς περνᾶμε,
κι'εἶναι μιὰ τέτοια χώρα,
ποῦ στοῦ Βῆδ τὸν κόρφο τώρα
μήτε φύλλος θέλω νάμαι.

‘Εμπνευσμένος ἐν εἰρήνῃ
τόνισε γενναῖον ἄσμα
εἰς ἀσπόνδων φίλων πλάσμα,
ποῦ νεόπλασμα θὰ γίνη.

Τοῦτο τὸ μακάριο
γράμματα μᾶς βρέχει,
κι'ὰν ἀλφαριθμητάριο
λένε πῶς δὲν ἔχει.

Πλὴν μαθήσεως θὰ γίνουν πρώτοι φάροι τηλαυγεῖς
τ' ‘Αρβανίτικα τὰ φῶτα
καὶ μ'ἔκείνα πρώτα πρώτα
θὰ μαθαίνης, ὁρὲ μπέρο μ', πῶς νὰ πλιατσικολογῇς.

Καὶ σὺ βλέπωντας αὐτοὺς τοὺς τρικυμῶδεις σάλους
μὴ σὰν χαῦνος καὶ νωθὸς χασμουρεῖσαι μὲ τοὺς ἄλλους,
κι'ὅπως πρὶν, περπελχανᾷ,
μὴν ἀπλώνῃς τραχανᾷ.

Μὴν ἀφήσης τὴν ψυχὴ σου καὶ τὸν νοῦ νὰ κοιμηθῇ,
μὰ νυχθημερὰν ἀκόνα
νῦν αἶε καὶ στὸν αἰῶνα
τὸ σπαθί σου, τὸ σπαθί.